

บันทึก

เรื่อง การใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๙๒ วรรคสาม
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘

สำนักงาน ก.พ. ได้มีหนังสือ ลับ ที่ นร ๐๗๑๒/ล. ๒๓๗ ลงวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๓๔ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาความว่า กระทรวงการคลังได้หารือปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจของปลัดกระทรวง ตามมาตรา ๙๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๙ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๐ ไปยัง ก.พ. ก.พ. ได้พิจารณาแล้วมีมติว่า บทบัญญัติมาตรา ๙๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ระดับกรมขึ้นไปเพียงระดับเดียวเท่านั้นที่มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๘๖ หรือมาตรา ๘๖ ทวิได้ เช่น ในกรณีที่ผู้อำนวยการกองเป็นผู้สั่งลงโทษตัดเงินเดือนแต่อธิบดีเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง อธิบดีก็มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนตามมาตรา ๘๖ ได้ และในทำนองเดียวกันในกรณีที่อธิบดีหรือปลัดกระทรวงเป็นผู้สั่งลงโทษตัดเงินเดือน แต่ปลัดกระทรวงหรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัด แล้วแต่กรณีเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ปลัดกระทรวงหรือรัฐมนตรีเจ้าสังกัดแล้วแต่กรณี ก็มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนตามมาตรา ๘๖ ได้ ในทางกลับกัน กรณีที่อธิบดีซึ่งได้รับรายงานตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่งเห็นชอบด้วยกับคำสั่งลงโทษตัดเงินเดือนที่ผู้อำนวยการกองเป็นผู้สั่งลงโทษ แต่ปลัดกระทรวงซึ่งได้รับรายงานตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่งด้วยเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ปลัดกระทรวงย่อมไม่มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนได้อีก เพราะอธิบดีได้ใช้ดุลพินิจของตนในส่วนที่กฎหมายให้อำนาจไว้ไปแล้ว กรณีเช่นนี้ ปลัดกระทรวงจะต้องส่งรายงานการลงโทษดังกล่าวไปยัง ก.พ. โดยอาจแจ้งข้อสังเกตของตนไปด้วยว่าระดับโทษเบาไป และหาก ก.พ. ซึ่งได้รับรายงานการลงโทษดังกล่าวข้างต้นเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก.พ. ก็มีอำนาจที่จะรายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการให้อธิบดีสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ถูกลงโทษต่อไปได้

ในการนี้ ก.พ. ได้พิจารณามีมติให้นำปัญหาเกี่ยวกับการใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๙๒ วรรคสามดังกล่าว เสนอขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีตามนัยมาตรา ๘ (๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๙ ลงวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๐ เพื่อให้มีผลใช้บังคับได้ตามกฎหมายต่อไป รองนายกรัฐมนตรี (นายมีชัย ฤชุพันธุ์) สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้เสนอคณะรัฐมนตรีได้ แต่โดยที่ไม่ค่อยเห็นด้วยกับการตีความนี้ จึงขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาทำความเข้าใจประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๔) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวประกอบกับฟังคำชี้แจงของผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี และสำนักงาน ก.พ.) และผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมสรรพากร) แล้ว มีความเห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๙๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจรัฐมนตรีเจ้าสังกัดปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชาแล้วแต่กรณี ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งดังกล่าวที่ได้รับรายงานตามวรรคหนึ่งมีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๘๖ หรือมาตรา ๘๖ ทวิได้ โดยไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้ส่งลงโทษขึ้นไปเพียงระดับเดียวเท่านั้น โดยมีเหตุผลดังนี้ คือ

๑. มาตรา ๙๒^๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ได้บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาผู้ส่งลงโทษ สั่งให้ออกจากราชการหรือสั่งดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ รายงานการดำเนินการดังกล่าวต่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการผู้นั้นตามลำดับจนถึงปลัดกระทรวง ทั้งนี้ โดยมีเจตนารมณ์เพื่อที่จะให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งดังกล่าวได้กลั่นกรองการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาชั้นต้นว่าถูกต้องเหมาะสมหรือไม่เพียงใด และเมื่อผู้บังคับบัญชาผู้ได้รับรายงานพิจารณาแล้วเห็นว่าการลงโทษหรือการดำเนินการทางวินัยยังไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมในระดับที่เป็นความผิดวินัยไม่ร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวก็มีอำนาจที่จะส่งลงโทษ เพิ่มโทษ ลดโทษ หรือยกโทษได้ ตามนัย มาตรา ๙๒ วรรคสอง แต่หากเห็นว่าการลงโทษ การสั่งให้ออกจากราชการ หรือการดำเนินการทางวินัยนั้น ยังไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสมในระดับที่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวก็มีอำนาจ

^๑ มาตรา ๙๒ เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ส่งลงโทษ สั่งให้ออกจากราชการ หรือดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดไปแล้ว ให้ส่งรายงานการลงโทษการสั่งให้ออกจากราชการ หรือการดำเนินการทางวินัยนั้นต่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนผู้นั้นตามลำดับจนถึงปลัดกระทรวง ในกรณีที่เป็นการลงโทษพลเรือนสามัญตำแหน่งระดับ ๑๐ ในกระทรวงหรือทบวง และตำแหน่งทุกระดับในสำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรีหรือในส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรมและไม่สังกัดกระทรวงหรือทบวง หรือในส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรมและมีหัวหน้าส่วนราชการขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีให้รายงานจนถึงรัฐมนตรีเจ้าสังกัด

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้น ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งตามวรรคหนึ่ง เห็นว่าการลงโทษหรือการดำเนินการทางวินัยนั้นไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวมีอำนาจที่จะส่งลงโทษ เพิ่มโทษ ลดโทษหรือยกโทษ ตามควรแก่กรณีได้ แต่ถ้าจะลงโทษหรือเพิ่มโทษแล้ว โทษที่ลงหรือเพิ่มขึ้นรวมกับที่ส่งไว้แล้วเดิมต้องไม่เกินอำนาจของผู้ซึ่งส่งใหม่นั้น

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาได้ส่งลงโทษ สั่งให้ออกจากราชการ ดำเนินการทางวินัย หรือลงทัณฑ์แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน หรือตามกฎหมายว่าด้วยวินัยโดยเฉพาะแล้ว แต่ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งดังกล่าว เห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งดังกล่าวที่ได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๘๖ หรือมาตรา ๘๖ ทวิ ถ้าจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๘๖ ก่อน ก็ให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๘๖ ในกรณีที่จะต้องลงโทษตามมาตรา ๘๖ ทวิ ถ้ามีการตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน หรือลงทัณฑ์อย่างอื่นไปแล้ว ก็ให้เป็นอันพับไป

ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนตามมาตรา ๘๖ หรือดำเนินการตามมาตรา ๘๖ ทวิได้ ตามนัยมาตรา ๙๒ วรรคสาม

๒. หากจะพิจารณาว่า มาตรา ๙๒ วรรคสามดังกล่าวมุ่งประสงค์จะให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษเพียงระดับเดียว มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๘๖ หรือมาตรา ๘๖ ทวิ กฎหมายก็คงจะต้องบัญญัติไว้อย่างชัดแจ้ง เช่น มาตรา ๙๕^๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ซึ่งบัญญัติว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดประสงค์จะลาออกจากราชการ ให้ยื่นหนังสือขอลาออกต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่ง เพื่อให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๔ เป็นผู้พิจารณา ” หรือข้อ ๓^๓ แห่งกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๑๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ที่กำหนดว่า “การร้องทุกข์ในชั้นต้นให้ร้องทุกข์ด้วยวาจาต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่งเสียก่อน หากได้รับคำชี้แจงไม่เป็นที่พอใจหรือไม่ได้รับคำชี้แจงภายในเจ็ดวัน นับแต่วันร้องทุกข์ด้วยวาจา จึงให้ผู้ร้องทุกข์ยื่นเรื่องร้องทุกข์เป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาตามข้อ ๗ ภายในสามวัน ” แต่มาตรา ๙๒ วรรคสามบัญญัติไว้เพียงว่า “ แต่ผู้บังคับบัญชาของข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งดังกล่าวเห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก็ให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งดังกล่าวที่ได้รับรายงานตามวรรคหนึ่ง มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๘๖ หรือมาตรา ๘๖ ทวิ ” ซึ่งแสดงให้เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าวมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกับมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๙๒ วรรคสาม จึงควรเป็นผู้บังคับบัญชาตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๒ วรรคสามทุกระดับ

๓. หากจะพิจารณาตีความว่า ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๙๒ วรรคสาม หมายถึงรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดีผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งเพียงระดับเดียวแล้ว กรณีอาจเกิดปัญหาในทางปฏิบัติได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

กรณีที่ ๑ นายอำเภอสั่งลงโทษตัดเงินเดือนนาย ก. ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาแล้วเห็นชอบด้วย แล้วรายงานการลงโทษต่อปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของนาย ก. และมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษ เมื่อปลัดกระทรวงพิจารณาแล้วเห็นว่าการกระทำของ นาย ก. เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ปลัดกระทรวงไม่มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ทั้งนี้

^๒ มาตรา ๙๕ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดประสงค์จะลาออกจากราชการ ให้ยื่นหนังสือขอลาออกต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่ง เพื่อให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๔ เป็นผู้พิจารณา เมื่อผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๔๔ สั่งอนุญาตแล้ว จึงให้ออกจากราชการตามคำสั่ง

ฯลฯ

ฯลฯ

^๓ กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๑๘) ฯ

ข้อ ๓ การร้องทุกข์ ในชั้นต้นให้ร้องทุกข์ด้วยวาจาต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่งเสียก่อน หากได้รับคำชี้แจงไม่เป็นที่พอใจหรือไม่ได้รับคำชี้แจงภายในเจ็ดวันนับแต่วันร้องทุกข์ด้วยวาจา จึงให้ผู้ร้องทุกข์ยื่นเรื่องร้องทุกข์เป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาตามข้อ ๗ ภายในสามวันนับแต่วันทราบคำชี้แจงหรือไม่ได้รับคำชี้แจง แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของผู้ร้องทุกข์ในเรื่องกำหนดเวลาตามข้อ ๒

เนื่องจากผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้ส่งลงโทษหนึ่งระดับ ได้ใช้ดุลพินิจเห็นชอบกับการลงโทษดังกล่าวแล้ว

กรณีที่ ๒ กรณีเดียวกัน แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ส่งลงโทษตัดสินเดือนนาย ก. แล้วรายงานการลงโทษต่อปลัดกระทรวง ปลัดกระทรวงพิจารณาแล้วเห็นว่าการกระทำของนาย ก. เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ปลัดกระทรวงมีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๘๖ ได้ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๙๒ วรรคสาม

เมื่อนำกรณีทั้งสองนี้มาพิจารณาเทียบเคียงกันแล้วจะเห็นว่า ผู้ถูกลงโทษคนเดียวกันกระทำความผิดกรณีเดียวกัน แตกต่างกันเฉพาะผู้ส่งลงโทษเท่านั้น เมื่อมีการรายงานตามมาตรา ๙๒ แล้ว ปลัดกระทรวงซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาผู้มีตำแหน่งเหนือผู้ส่งกลับมีอำนาจในการพิจารณาเรื่องการลงโทษแต่ละกรณีไม่เหมือนกัน จากปัญหาดังกล่าวนี้อาจทำให้กระทรวง ทบวง กรม แก้ปัญหาโดยผู้บังคับบัญชาในระดับต้นจะหลีกเลี่ยงการใช้อำนาจส่งลงโทษของตน ตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ อันจะทำให้กระบวนการบริหารงานในส่วนที่เกี่ยวกับวินัยไม่กระจายลงไปยังผู้บังคับบัญชาในระดับต้น ทำให้เกิดความไม่คล่องตัวในการบังคับบัญชา

ในทางกลับกัน การพิจารณาตีความตามความเห็นของ ก.พ. อาจเป็นช่องทางให้ผู้บังคับบัญชาชั้นต้นส่งลงโทษข้าราชการตามอำนาจที่กฎหมายกำหนดไว้โดยไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ทั้งนี้ เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้กระทำผิด เนื่องจากผู้บังคับบัญชาผู้หน้าที่ตรวจสอบกลั่นกรองการใช้ดุลพินิจมีเพียงระดับเดียวเท่านั้น และเมื่อมีการรายงานการลงโทษ การสั่งให้ออกจากราชการ หรือการดำเนินการทางวินัยดังกล่าวต่อปลัดกระทรวง ปลัดกระทรวงก็ไม่มีอำนาจที่จะดำเนินการให้ถูกต้องหรือเหมาะสมเพื่อประโยชน์แห่งความเป็นธรรมได้

๔. หากพิจารณาตามแนวความเห็นของ ก.พ. ที่ว่า ผู้มีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๙๒ วรรคสาม หมายถึงผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้ส่งลงโทษ สั่งให้ออกจากราชการ หรือสั่งดำเนินการทางวินัย เพียงระดับเดียวเท่านั้น จะเห็นได้ว่า เมื่อปลัดกระทรวงพิจารณาแล้วเห็นว่าพฤติการณ์ของผู้ถูกลงโทษเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ปลัดกระทรวงก็ไม่สามารถอาศัยอำนาจตามมาตรา ๙๒ วรรคสามสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๘๖ ได้ ทั้งนี้ เนื่องจากผู้ว่าราชการจังหวัดได้พิจารณาให้ความเห็นชอบกับระดับโทษที่นายอำเภอเป็นผู้ส่งลงโทษแล้ว กรณีดังกล่าวปลัดกระทรวงจะต้องส่งรายงานการลงโทษนั้นไปยัง ก.พ. โดยอาจแจ้งข้อสังเกตของตนไปด้วยว่าระดับโทษเบาไป หาก ก.พ. เห็นว่ากรณีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก.พ. ก็มีอำนาจที่จะรายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนข้าราชการผู้ถูกลงโทษดังกล่าวต่อไป ความเห็นของ ก.พ. ดังกล่าวนี้อาจขัดกับหลักของการกระจายอำนาจในการดำเนินการทางวินัยให้แก่กระทรวง ทบวง กรม ที่จะให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้ส่งดังกล่าวตามที่บัญญัติบัญญัติไว้ในมาตรา ๙๒ วรรคสามทุกระดับ มีอำนาจที่จะพิจารณาดำเนินการทางวินัยได้โดยไม่ต้องตั้งเป็นข้อสังเกตไปยัง ก.พ. เพื่อให้ ก.พ. พิจารณารายงานนายกรัฐมนตรี

โดยสรุป คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๔) มีความเห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๙๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘

เป็นบทบัญญัติที่ให้อำนาจรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ปลัดกระทรวง หรืออธิบดี ผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งดังกล่าว ที่ได้รับรายงานตามวรรคหนึ่งมีอำนาจดำเนินการตามมาตรา ๘๖ หรือมาตรา ๘๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันได้โดยไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีตำแหน่งเหนือผู้สั่งลงโทษขึ้นไปเพียงระดับเดียวเท่านั้น

(ลงชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม ๒๕๓๔